

Vánoční dopis 2018

Farního sboru ČCE v Hranicích

Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: "Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje." Izajáš 9:5

Všem ve sboru - bratřím a sestrám, přátelům ...

opět Vás chci tímto dopisem pozvat k adventním a svátečním bohoslužbám, ke svátosti Večeře Páně, k setkání. S každým rokem pozoruji, že člověk v adventní době, pokud má zdravé nohy, tak má mnoho příležitostí, jak si toto období doslova vyplnit. Je nabízeno mnoho kulturních akcí, koncertů apod. A každý rok přibude vždy něco nového, co Vás možná přiláká se podívat a řeknete si, tak to tu skutečně ještě nebylo. - Oproti tomu je náš dopis i naše pozvání stále stejné. Opět jej naleznete ve své schránce, možná i otevřete a přečtete. Neslibuji, že letos v kostele bude něco, co tu ještě nebylo, ale může tu být něco, co tu pro Vás ještě nebylo a teď najednou JE. Může tu být něco, co Vás nově osloví, povzbudí a nasměruje. Těšíme se na Vás!

Jménem staršovstva, Pavlína Lukášová, farářka

Bohoslužby v době adventní, během Vánoc a po Novém roce

v Evangelickém kostele na Šromotově náměstí, v neděli v 8.30 hodin

- 2. prosince - **1. adventní neděle** - vysluhování svátosti Večeře Páně
- 9. prosince - **2. adventní neděle** - slouží f. Roman Lukáš
- 16. prosince - **3. adventní neděle**
- 23. prosince - **4. adventní neděle** - bohoslužby s dětmi a mládeží
- 25. prosince - (úterý) - **Boží hod vánoční** s Harmonií - vysluhování svátosti VP
- 30. prosince - (neděle) - **ukončení starého roku** - slouží f. Roman Lukáš
- 6. ledna 2019 - (neděle) - **novoroční bohoslužba** s vysluhováním svátosti VP

Naplnění času

Lukáš 2,6 ... Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit...

Ve Zpravodaji píší o adventním čase, jako o něčem, čemu máme věnovat zvláštní pozornost. Je to čas, ve kterém se máme pokusit být zvlášť vnímaví, aby nám tak nějak neuniklo to, co přináší samotná vánoční zvěst.

Tady už máme čas, který očekávání naplňuje ... **Marii se naplnil čas k porodu...** Ano, pro mnohé je to ten známý příběh Marie, Josefa a syna Ježíše. To už tady přece bylo. Ježíšek je teď ten, kterého slavíme. Zkrátka jeho narození a to jsou Vánoce. Ano i tak se to dá říct. Ale takto ten příběh říkáme přece dětem. Ovšem my už nejsme děti – jsme dospělí.

Zastavme se na chvíli ještě v tom čase, kdy se má narodit Marii dítě. Ženám se v tomto období říká, že jsou v naději, v radostném očekávání, v pozhnaném stavu... A je to opravdu výjimečný okamžik, kdy má přijít nový život na tento svět. Je to velký zázrak zrození. Prožívá to nejen žena, ale celé její okolí.

Jenomže každý se nenarodí. Víme, že to není zase taková samozřejmost, jak se může mnohým zdát. Někdo by přece tolik chtěl dítě a nic nezmuže, i kdyby se na hlavu stavěl. A někdo jiný si zase dokonce svévolně rozhodne, kdy ano a kdy ne, kdy se mu dítě hodí a kdy to už bude jen přítěž. My lidé jsme se naučili dokonce o životě rozhodovat, život bagatelizovat, ničit, ukončovat. Ale to nemění nic na tom, že život je dar, je výjimečný, je to zázrak. A nezapomínejme, že všichni jsme se touto cestou narodili - byli jsme očekáváni, byli jsme něčí nadějí a radostí. Byli jsme naprosto bezbranní. Možná se někdo narodil a vítán zrovna nebyl a stejně to neovlivnilo to, že Bůh takový život podržel a zachoval.

Ve chvíli zrození se naplňuje ten čas očekávání a nadějí. Na to si každá milující maminka vzpomene. A pak je tu každý rok **Ten den**, kterým si vlastně připomínáme naše narození tedy - narozeniny. A je to zároveň Ten den, díky kterému si uvědomujeme, že i ten náš čas se naplňuje. A my se často bojíme, že až se naplní úplně, tak bude definitivní konec. Proč se tedy v životě o něco snažit? Proč se namáhat, když jsou ty vyhlídky tak beznadějně? Proč, když mi život nedává smysl? Ano tak se ptá mnoho lidí.

Ale víra a vůbec křesťanství má právě tu výhodu, že takto definitivně nepřemýšlí. Křesťan žije v naději, v radostném očekávání jako ta rodička, že po smrti přijde něco nového a jiného zároveň. Tak jako se nakonec dítě dostane do matčiny náruče a spatří ji, tak věřím, že se nakonec dostane člověk do náruče Boží a spatří Boha tváří v tvář. To vše souvisí s tím časem, který se postupně naplňuje, s očekáváním, s nadějí, vírou a láskou.

A toto vše se propojuje i s tím příběhem Ježíše, který se narodil jako bezbranné dítě, pro někoho očekávané a pro někoho zase ne. Tento příběh se naplňuje v každém z nás. V nás se tento obyčejný lidský příběh stává naprosto neobyčejným a v každém z nás neopakovatelným. Bůh si opravdu nemohl zvolit lepší příměr, když právě do našeho lidského příběhu vložil příběh Ježíšův. Bůh tak přichází v Ježíši ke každému člověku, nabízí mu lásku a odpuštění, nabízí i vysvobození ze smrti.

Náš čas se tedy naplňuje už tím našim narozením a životem to pokračuje a smrtí to tak jednoduše nekončí. To je ta radostná zpráva, která se nám tu každoročně v dítěti sděluje. Ale naše lidská omezenost je v tom, že tomu stále nějak nemůžeme uvěřit.

Modlitba: Pane Bože děkujeme ti za Ježíšův příběh, děkujeme za naději, která je v tomto lidském příběhu ukryta. Děkujeme, že našemu životu dáváš smysl, když nás učíš milovat, odpouštět a činit pokání. Děkujeme za život, který jsme dostali. Děkujeme, že jsi náš život, když byl ještě bezbranný chránil a věříme až bude zase bezbranný, tak jej vysvobodíš. Ve jménu Boha Otce i Syna a Ducha svatého to učiníš a tak to vyznáváme. Amen.